

Samen spelen

een Jom Kipoer verhaal voor jonge kinderen van Esther de Bruijn

Het was muisstil in en rondom het kasteel. Er vlogen vlindertjes door de tuin en in huis speelde poes Toelli met een bolletje wol uit Ima's breimand. Abba zat in zijn werkkamer te werken aan een nieuwe toverspreuk en Ima voer over de zeven zeeën. Het was zo stil dat je bijna zou zeggen dat er iets mis was. Er miste iets. Er miste het vrolijke geschreeuw van Noam en Noomi. De drukke stapjes van de kinderen die de trap op en af rende. Waar waren Noam en Noomi?

Ze waren niet in de huiskamer, die was leeg, op Sjier, de papegaai na. Ze waren niet restaurantje aan het spelen in de keuken, daar was niemand behalve een taart in de oven. De badkamer was ook leeg. In de gang was niemand te vinden. In Abba's werkkamer zat alleen Abba. Onder het grote bed van Abba en Ima staken geen kleine voetjes uit en klonk geen gefluister, Noam zat in zijn eentje in een hoekje van de speelkamer. Zijn gezicht stond op onweer en hij had zijn knietjes opgetrokken onder zijn kin. Noomi zat in haar eentje op de schommel in de tuin met een verdrietig gezichtje en niemand die haar kon duwen. Noam en Noomi hadden ruzie gehad. Waarover wisten ze niet meer. Noomi dacht dat het kwam omdat Noam geen vaders en moeders wilde spelen en toen ineens hadden ze ruzie. En ze schreeuwden en ze gilden en ze trokken aan elkaars haren. Daarna zijn ze door Abba elk in andere kamers gezet om er over na te denken.

Noam zat nu al een kwartier op hun kamer en wilde weer spelen. Hij pakte de dokterskoffer en begon doktertje te spelen, maar het was heel moeilijk de hartslag op te nemen als er niemand anders is. Of een pleister ergens plakken zonder patientje. Doktertje spelen was op deze manier helemaal niets meer aan. Waarom heb ik eigenlijk ruzie met Noomi, dacht Noam.

Noomi zat op de schommels maar had niemand om haar te duwen. Normaal deed Noam dat, maar nu ze ruzie hadden zat ze hier in haar eentje. Er was niks aan. Er viel niks te doen. Ze had alles al geprobeerd in de tuin; een zandkasteel bouwen in de zandbak, maar ze wist niet hoe ze de torens moest maken; dat deed Noam altijd. Ze wilde voetballen maar in je eentje is er niks aan, bij wie moet je dan scoren? Ze wilde wolken kijken zoals ze altijd met Noam deed, en dan zeggen waar de wolken op lijken. Maar dat is niet zo leuk als er niemand

terug praat. Ruzie was stom! Eigenlijk hoopte ze dat Noam naar de tuin kwam dan zou ze zeggen dat ze spijt had van de ruzie en dat ze weer vriendjes moesten zijn.

Toen kregen ze beide een slim idee: 'Misschien wil Abba wel met mij spelen'.

Beide rende ze naar Abba in zijn studeerkamer toe en begonnen met roepen 'Abba wil je met me spelen? Abba wil je met me spelen?' Abba keek op naar de springende kinderen aan beide kanten van zijn kantoortje. 'Nee' zei hij. 'Nee?' herhaalden Noam en Noomi verbaast. 'Hoezo nee?'

Abba nam zijn brilletje af en zuchtte. 'Jongens, weten jullie welke dag er overmorgen aankomt?' 'Nee' antwoorden ze in koor. 'Jom Kipoer' zei Abba 'En op Jom Kipoer proberen we te denken aan alles wat we fout hebben gedaan. En dan proberen we het weer goed te maken, want ruzie hebben is niet leuk. Of wel? Ruzie hebben is geen pretje'

Noam keek naar de grond. Noomi keek vanuit haar ooghoeken naar Noam. 'Nee' zei ze zachtjes. 'Het was stom en het spijt me Noam. Ik weet niet eens echt meer waarom we ruzie hadden'. 'Ja.' Zei Noam. 'Het was echt stom en het spijt mij ook Noomi. Je kan helemaal geen spelletjes spelen in je eentje.' 'Dus' zei Abba 'Zijn jullie weer vriendjes? 'Ja' zeiden Noam en Noomi en ze gingen blij weer samen spelen,